

Uitspraak van de Raad van Beroep

Kenmerk RVB:2024:002

klachtnummer 6878.01.08-073.59

uitspraakdatum: 20 december 2024

Uitspraak van de Raad van Beroep van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag
(hierna: “de Raad van Beroep”)

inzake het beroep van

[A], klager, thans appellant,

tegen

[B], kantoorhoudend te [C], beklaagde, thans verweerder

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1 Op 15 december 2022 heeft appellant bij de Raad van Tucht van de Vereniging Register Belastingadviseurs (hierna: de Raad) een klacht ingediend tegen verweerder.

1.2 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.3 De op grond van artikel 9 van het Reglement Tuchtrechtspraak RB (hierna: het RTRB¹) voorgestelde mediation is afgewezen.

1.4 De Raad van Tucht heeft appellant op 16 maart 2023 om nadere inlichtingen verzocht. Appellant heeft daarop op 30 maart 2023 gereageerd.

1.5 Partijen hebben nadien diverse nadere stukken ingediend.

1.6 Bij beslissing van de voorzitter van de Raad van Tucht van 17 oktober 2023 is de klacht kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

1.7 Appellant heeft op 9 november 2023 verzet aangetekend tegen de beslissing van de voorzitter. Verweerder heeft op het verzet van appelland gereageerd.

¹ De Raad van Beroep zal het RTRB hanteren zoals dit luidde bij het indienen van de klacht.

1.8 De mondelinge behandeling van het verzet heeft plaatsgevonden op de zitting van de Raad van Tucht van 12 maart 2024 te Den Haag. Daarbij zijn verschenen en gehoord appellant alsmede verweerder.

1.9 De Raad van Tucht heeft op 30 april 2024 uitspraak gedaan op het verzet van appellant en daarbij dat verzet ongegrond verklaard. Op 3 mei 2024 heeft de Raad van Tucht een hersteluitspraak uitgebracht waarbij een kennelijke verschrijving in de nummering van de uitspraak is gecorrigeerd.

1.10 Appellant heeft op 27 juni 2024 beroep aangetekend tegen de uitspraak van de Raad van Tucht. Appellant heeft enige aanvullingen hierop ingebracht.

1.11 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. Vervolgens hebben partijen diverse nadere stukken ingediend.

1.12 De mondelinge behandeling van het beroep heeft op 10 december 2024 plaatsgevonden. Van het verhandelde ter zitting zijn op de voet van artikel 12, vijfde lid van het RTRB, geluidsopnamen gemaakt.

2. Feiten

2.1 De Raad van Tucht heeft, voor zover thans van belang, de volgende feiten vastgesteld:

“2.1 Beklaagde is als belastingadviseur werkzaam onder de naam “[D]” te [C] en is lid van de Vereniging Register Belastingadviseurs.

2.2 Klager heeft in het verleden, tot 31 december 2021, te [E] een onderneming gedreven onder de naam “[F]”. Voor deze onderneming heeft beklagde werkzaamheden laten verrichten door beklagde.

2.3 Bij brief van 18 oktober 2022 heeft beklagde klager aansprakelijk gesteld voor onbetaald gebleven facturen voor door [D] voor klager verrichte werkzaamheden. Nadat betaling uitbleef heeft beklagde klager doen dagvaarden voor de kantonrechter en in rechte betaling gevorderd van een bedrag van € XXX te vermeerderen met buitengerechterlijke incassokosten en wettelijke handelsrente.

2.4 Klager heeft de vordering van beklagde bestreden en beklagde aangegeven dat [D] haar gerechtelijke vordering diende in te trekken.

2.5 Op 15 december 2022 heeft klager bij de Raad een klacht ingediend tegen beklagde, bestaande uit een aantal niet geheel samenhangende opmerkingen. Nadien heeft klager de Raad verzocht de inmiddels door beklagde opgestarte kantongerechtoprocedure te “blokkeren of te seponeren”.

2.6 Op 16 februari 2023 heeft de kantonrechter verstekvonnis gewezen in de door beklagde tegen klager aangespannen procedure (2.3). Klager is hiertegen in verzet gekomen.

2.7 Op 30 maart 2023 heeft de secretaris van de Raad namens de Raad aan klager onder meer geschreven:

“- Anders dan u stelt, staat het beklagde ([B]) in beginsel vrij een gerechtelijke procedure tegen u te starten, ook indien door u een tuchtrechtelijke klacht bij de Raad van Tucht is ingediend. Artikel 6.5 van het Reglement van Tucht staat daaraan niet in de weg. - zoals de situatie nu is kan uw klacht niet in behandeling genomen worden omdat onvoldoende duidelijk is wat uw klachten zijn. Daarom wordt u hierbij de gelegenheid geboden om binnen vier weken na heden:

- * kopieën te overleggen van de tien facturen waarvan volgens u door [B] betaling wordt gevorderd
- * duidelijk aan te geven:

1. op welke openstaande vragen van u door de heer [B] geen antwoord wordt gegeven
2. wanneer en op welke wijze die vragen door u aan [B] zijn gesteld
3. welke prijsafspraken er volgens u met [B] zijn gemaakt en hoe deze zijn vastgelegd.
- voor de goede orde wijs ik u er nog op dat de Raad van Tucht slechts een oordeel kan geven over de gedragingen van de leden van de RB, doch geen maatregelen kan treffen aangaande het laten vervallen of verminderen van declaraties van haar leden aan hun klanten. Daarvoor dient een civiel-juridische weg te worden gevolgd.”

2.8 Daarop heeft klager op 30 maart 2023 gereageerd, met een door middel van e-mail verzonden brief, waarin klager – kort gezegd - stelt een vordering te hebben op beklaagde van € XXX te vermeerderen met wettelijke rente. In de door beklaagde tegen klager aangespannen gerechtelijke procedure (2.3 en 2.6) heeft klager in reconventie gevorderd dat beklaagde wordt veroordeeld voormeld bedrag van € XXX vermeerderd met wettelijke rente aan klager te betalen.

2.9 Op 15 mei 2023 heeft de kantonrechter van de Rechtbank het verzet van klager tegen het verstekvonnis van 16 februari 2023 (2.6) mondeling behandeld. Bij vonnis van 15 augustus 2023 heeft zij onder meer als volgt overwogen:

“3.2. [D] legt aan haar vordering ten grondslag dat zij in opdracht van [A] in de periode 2018 tot en met 2022 fiscale, juridische, administratieve (advies) werkzaamheden heeft verricht. [A] heeft diverse facturen onbetaald gelaten.

(...)

3.4. [A] stelt dat er een vaste prijs was afgesproken en dat er later opnieuw over de prijs gesproken zou worden. Dit laatste is niet gebeurd. Verder is [D] tekortgeschoten in de nakoming van haar verplichtingen.

(...)

3.6. [A] legt aan zijn vorderingen ten grondslag dat [D] teveel gedeclareerd heeft en fouten heeft gemaakt waardoor hij schade heeft geleden. (...)

(...)

5.1 vernietigt het verstekvonnis van 16 februari 2023 (...)

5.2. veroordeelt [A] om tegen bewijs van kwijting aan [D] te betalen de som van € XXX vermeerderd met de wettelijke handelsrente vanaf 28 december 2022 tot en met de dag der algehele voldoening.

(...)

5.6 wijst de vorderingen van [A] af.”

(...)

2.11 Het vonnis van de Rechtbank is inmiddels in kracht van gewijsde gegaan. Klager heeft berust in de uitspraak van de Rechtbank.”

2.2 Ook de Raad van Beroep zal van deze feiten uitgaan en voegt hier het volgende aan toe. Ter onderbouwing van haar dictum heeft de rechtbank in haar vonnis van 15 augustus 2023 (zie 2.9 van de uitspraak van de Raad van Tucht) onder meer het als volgt overwogen:

“4.3. De kantonrechter is van oordeel dat [A] niet kan worden gevolgd in zijn verweer. Bij akte heeft [A] weliswaar diverse betaalbewijzen overgelegd, maar geen van die betaalbewijzen zien op de facturen

met de afzonderlijke factuurnummers die in deze procedure worden gevorderd. Hieruit kan dan ook niet de conclusie getrokken worden dat de gevorderde facturen reeds zijn voldaan.

4.4. Voor zover [A] heeft betoogd dat hij heeft betaald wat is overeengekomen namelijk jaarlijks de € XXX excl. btw, heeft te gelden dat [D] onweersproken heeft gesteld dat hij naast de standaard werkzaamheden, waarvoor dat bedrag was overeengekomen, ook aanvullende opdrachten heeft verricht die afzonderlijk in rekening zijn gebracht. Voorts blijkt uit de openstaande facturen dat ook het jaarlijkse bedrag niet volledig is betaald. Dat partijen in 2019 niet opnieuw met elkaar in onderhandeling zijn getreden over de jaarprijs brengt nog niet mee dat [A] geen vergoeding verschuldigd is. Hij heeft immers zelf gesteld dat hij vanaf 2019 wel jaarlijks de standaardwerkzaamheden en aanvullende werkzaamheden aan [D] als opdracht heeft verstrekt. Daarnaast heeft [A] niet, althans onvoldoende weersproken, dat [D] hetzelfde jaarbedrag in rekening heeft gebracht met slechts een kleine indexering en een gebruikelijk uurtarief voor de andere werkzaamheden heeft gedeclareerd.

4.5. Tot slot wordt de gestelde wanprestatie aan de zijde van [D] gepasseerd. Gesteld noch gebleken is dat [A] daarover eerder dan bij de mondelinge behandeling heeft geklaagd. Bovendien heeft [A] geen concrete onderbouwing gegeven welke werkzaamheden [D] dan niet of niet voldoende zou hebben uitgevoerd. Dit betekent dat het verweer van [A] strandt.

4.6. De gevorderde reeds vervallen wettelijke handelsrente tot aan dagvaarding (€ XXX) zal worden afgewezen, omdat [A] heeft betwist de facturen eerder te hebben ontvangen dan bij dagvaarding. [D] heeft weliswaar gesteld dat zij altijd hetzelfde e-mailadres heeft gebruikt voor verzending van de facturen, dus ook voor de facturen die wel zijn voldaan, maar dat is gelet op de betwisting onvoldoende om als vaststaand aan te nemen. Het had op de weg van [D] gelegen om te onderbouwen dat de facturen daadwerkelijk zijn verstuurd en dat heeft zij nagelaten. Dit betekent dat de wettelijke handelsrente is gaan lopen veertien dagen nadat [A] bekend is geworden met de facturen en dat is in ieder geval na dagvaarding geweest, zodat die rente toewijsbaar is. Voor het overige is er geen verweer gevoerd tegen de gevorderde wettelijke handelsrente.

4.7. Omdat [A] ten tijde van het uitbrengen van de dagvaarding (nog) niet in verzuim was met de betaling van de facturen, is hij geen vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten verschuldigd. Hoewel in dit geval sprake is van een handelsovereenkomst die na 16 maart 2013 is gesloten en ingevolge het bepaalde in artikel 6:96 lid 4 BW ook zonder aanmaning een bedrag van € XXX aan buitengerechtelijke incassokosten toewijsbaar kan zijn, is de kantonrechter van oordeel dat die regel hier niet opgaat. De contractuele betalingstermijn is immers pas verstreken gedurende de gerechtelijke procedure, zodat geen sprake meer is van buitengerechtelijke werkzaamheden en eventueel daaraan verbonden kosten.”

3. Geschil in beroep

Evenals in de procedure voor de Raad van Tucht verwijt appellant verweerder – kort gezegd – dat hij, althans [D] aan hem facturen heeft verzonden, welke door hem deels niet zijn ontvangen, en die niet in overeenstemming zijn met eerder tussen verweerder en appellant gemaakte afspraken. Appellant is van oordeel dat de klacht ten onrechte kennelijk niet-ontvankelijk is verklaard. Daarnaast verwijt appellant verweerder dat hij zekere diensten ten onrechte niet althans onjuist heeft verricht (het gaat om het opstellen/indienen van aangiften, TVL-aanvragen en/of bezwaar).

4. Raad van Tucht

4.1 In zijn beslissing van 17 oktober 2023 heeft de voorzitter van de Raad van Tucht als volgt overwogen:

“4. Ontvankelijkheid

4.1 Blijkens artikel 6.1 van het RTRB oordeelt de Raad:

“ over klachten ter zake van misslagen van de leden van RB in de uitoefening van hun beroep en van inbreuken op de statuten, besluiten en reglementen van RB, waaronder het Reglement Beroepsuitoefening Register Belastingadviseurs.”

4.2 De klacht die hier voorligt betreft in wezen een civiel-juridisch geschil met betrekking tot de door beklagde voor klager verrichte werkzaamheden en de daarvoor al dan niet gemaakte prijsafspraken. Klager en beklagde verschillen hierover van inzicht en voeren daarvoor reeds een procedure bij de kantonrechter.

4.3 Nu ook na de door de Raad gevraagde toelichting door belanghebbende onduidelijk blijft wat precies de omvang van het geschil is, en omdat het gehele geschil met betrekking tot de facturen en mogelijke prijsafspraken reeds aan de kantonrechter ter beoordeling is voorgelegd, ligt hier geen taak voor de Raad als tuchtrechter.

4.4 Op voormelde gronden zal de klacht kennelijk niet-ontvankelijk worden verklaard (artikel 10.5 RTRB)”

4.2 In zijn uitspraak op verzet van 30 april 2024 overwoog de Raad van Tucht:

“4.1 Blijkens artikel 6.1 van het RTRB oordeelt de Raad:

“ over klachten ter zake van misslagen van de leden van RB in de uitoefening van hun beroep en van inbreuken op de statuten, besluiten en reglementen van RB, waaronder het Reglement Beroepsuitoefening Register Belastingadviseurs.”

4.2 Zoals eerder overwogen door de voorzitter betreft de voorliggende klacht een civiel-juridisch geschil met betrekking tot de door beklagde voor klager verrichte werkzaamheden en de daarvoor al dan niet gemaakte prijsafspraken. Klager en beklagde hebben over hetzelfde feitencomplex reeds een civiele gerechtelijke procedure gevoerd welke tot een eindoordeel van de rechter heeft geleid.

4.3 Naar het oordeel van de Raad ligt onder de hiervoor vermelde omstandigheden, hier geen taak voor de Raad als tuchtrechter. De door klager gegeven toelichting noopt niet tot een ander oordeel.

4.4 Het verzet dient ongegrond te worden verklaard.”

5 Beoordeling van het geschil door de Raad van Beroep

5.1 De Raad van Beroep stelt voorop dat op appellant de last rust feiten en omstandigheden te stellen en, bij betwisting door verweerder, aannemelijk te maken die de conclusie rechtvaardigen dat sprake is geweest van een misslag van verweerder in de uitoefening van zijn beroep of van gedragingen van verweerder die in strijd zijn met het bepaalde in de statuten, besluiten en reglementen van RB.

5.2 De Raad van Beroep stelt voorts vast dat verweerder hetgeen appellant in dit verband heeft gesteld gemotiveerd heeft betwist. Op appellant rust dan ook de (bewijs)last het door hem gestelde aannemelijk te maken.

5.3 Ter invulling van de op hem rustende bewijslast heeft appelland allereerst stukken ingebracht die eveneens behoren tot het dossier in de zaak die ter beoordeling aan de kantonrechter is voorgelegd. In deze zaak heeft de kantonrechter bij vonnis van 15 augustus 2023 de vordering van verweerder, althans [D], toegewezen en de vorderingen van [A] afgewezen. Dit vonnis heeft inmiddels kracht van gewijsde gekregen (zie 2.10-11 van de uitspraak van de Raad van Tucht). De Raad van Beroep ziet in deze stukken geen aanleiding het door appelland gestelde en door verweerder betwiste aannemelijk te achten, doch veeleer om zich te verenigen met het oordeel van de kantonrechter (waar het de vorderingen over en weer betreft), zo hij al bevoegd zou zijn daar een oordeel over te vellen. Ook de feiten en omstandigheden betreffende het gedeelte van de vordering van [D] (verweerder) dat door de rechtbank is afgewezen – het betreft een gedeelte van de in rekening gebrachte wettelijke rente en buitengerechtigde incassokosten, zie 4.6 en 4.7 van de uitspraak van de rechtbank, geciteerd in 2.2 – kunnen de conclusie niet dragen dat een of meer van de klachten van appelland gegrond zijn.

5.4 Naast de in 5.3 bedoelde stukken heeft appelland zijn stellingen voornamelijk onderbouwd met berichten afkomstig van hemzelf (het betreft vooral e-mailberichten). Deze berichten hebben naar het oordeel van de Raad van Beroep niet meer bewijskracht dan de verklaringen van appelland en die zijn nu juist weersproken, zodat de op appelland rustende bewijslast hiermee niet is vervuld. Hetgeen belanghebbende overigens heeft ingebracht (het betreft zogenoemde ‘out-of-office’ berichten en een bericht inzake een creditfactuur) werpt geen nieuw of ander licht op de zaak. De conclusie kan dan ook niet anders zijn dan dat appelland niet heeft voldaan aan de in 5.1 en 5.2 bedoelde bewijslast. De Raad van Beroep acht een misslag van verweerder niet aannemelijk. De klacht dient dan ook ongegrond verklaard te worden.

5.5 Het hiervoor overwogene zou aanleiding kunnen zijn tot het oordeel dat het dictum van de uitspraak van de voorzitter van de Raad van Tucht had moeten strekken tot kennelijke ongegrondverklaring van de klacht (en derhalve niet tot kennelijke niet-ontvankelijkheid). Dit roept de vraag op of de Raad van Beroep deze uitspraak dient te vernietigen om de klacht vervolgens ongegrond te verklaren. De Raad van Beroep beantwoordt deze vraag negatief. Klager/appelland heeft zijn klacht ingediend teneinde deze gegrond verklaard te krijgen. Zowel niet-ontvankelijkheid als ongegrondverklaring van de klachten staan aan de beoogde gegrondverklaring in de weg. Met een vernietiging van de uitspraak op verzet van de Raad van Tucht van de uitspraak van de voorzitter van de Raad van Tucht en is dus geen enkel redelijk belang van appelland gediend (vgl. HR 8 juli 2022, ECLI:NL:HR:2022:1033, r.o. 3.2). De Raad van Beroep zal deze uitspraken dan ook in stand laten en het beroep ongegrond verklaren.

6 Beslissing

De Raad van Beroep:

- Verklaart het beroep ongegrond; en
- Veroordeelt appelland in de kosten van de procedure, door de Raad van Beroep gesteld op het bedrag van de door appelland ter zake van het beroep gestorte waarborgsom.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J-P.R. van den Berg, voorzitter, R.A.J. Van Brugge AA RB en mr. ing. H.J. van den Kerkhof RB, leden van de Raad van Beroep, te Den Haag op 20 december 2024, en is ondertekend door de voorzitter.

mr. J-P.R. van den Berg

Voorzitter Raad van Beroep

Deze uitspraak wordt gezonden aan partijen. Een kopie wordt gezonden aan de Raad van Tucht alsmede aan het Bestuur van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag. Tegen geanonimiseerde publicatie van deze uitspraak door het Bestuur van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag heeft de Raad van Beroep geen bezwaar.